

TITANS

VICTORIA SCOTT

VERTAALD DOOR FANNEKE CNOSSEN

YOUNG AWESOME

RACEPROGRAMMA CYCLOON TRACK TITANENDERBY

Einduitslagen van het vorige seizoen

RACE: Aardbeving
AFSTAND: 6400 meter
VERSIE: Titaan 3.0
BRANDSTOF: diesel
ONDERGROND: zand

NAAM TITAAN	JOCKEY	TRAINER	SPONSOR	TIJDDRANKING
The Man	M. Franklin	O. Richey	Richey Enterprises	10.50 1/4
Fuzzy Constellation	A. Gaston	C. Norman	B&B Oil and Gas	11.03 2/4
Prince of Tides	S. Barrins	B. Lovato	Stanley Stables	13.60 3/4
Sylvester	H. Wells	V. Pletcher	Ned and Carol Wells	---- 4/4

DEEL I

KWETSBARE ZAKEN

1

Vanavond racen de Titanen.

Vanaf mijn moeizaam bemachtigde plekje buiten het hek zie ik hun ogen rood opgloeien. Volwassen kerels duwen aan beide kanten tegen me aan, bier klotst uit hun pinten, en ze schreeuwen naar elkaar terwijl ze tot op het laatste moment nog geld inzetten. De maan hangt laag in de lucht, aangetrokken door het grommende gevloek, mannen die elkaar met de blote vuist te lijf gaan, en sigarettenpeuken die worden verpulverd tussen smerige vingers.

Mijn ouders weten niet dat ik hier ben. Een uur voor middernacht, een uur voor het begin van de race, ben ik samen met Magnolia door mijn slaapkamerraam naar buiten geglipt. Vorig jaar heb ik de machines op het lokale sportkanaal zien racen, een van de weinige zenders die we ons thuis kunnen veroorloven. De Gambini-broers moeten dolblij zijn geweest. Meteen in het eerste jaar werd alles met camera's opgenomen en hadden ze met hun races in heel Detroit een plek in de huiskamers veroverd.

Maar deze keer kijk ik niet vanaf mijn plekje naast mijn moeder, die met haar vingers door mijn haren kroelt. Ik adem de scherpe stank van zweet en urine in en druk me dicht tegen het hek aan. Magnolia staat naast me, haar blik op de baan gericht. Ze pakt mijn hand vast en knijpt er stevig in. Ik knijp terug en kijk gespannen naar de Titanen.

Achter het startheek staan de stalen rossen op de droge aarde te stampen en met hun hoofd te schudden. Ik zie de kleurige tenues van de jockeys, hun gretige handen waarmee ze de controlepanelen van hun Titanen bedienen. Op internet heb ik gelezen dat ze handmatig commando's naar het controlecentrum van hun paard sturen, ze bepalen de snelheid, berekenen marginale percentages en hoe ver ze hun paard in de fatale zone kunnen opdrijven.

Eigenlijk zijn het racewagens, maar dan in de vorm van een paard. Daarom heb ik ze allebei bestudeerd. Er valt niet veel te beleven in de buitenwijken van Detroit, vooral niet als zo'n buitenwijk eerder veel weg heeft van

een sloppenwijk. Net toen het slecht begon te gaan met de fabriek waar mijn vader werkte en mijn ouders ruzie begonnen te maken, kwam er een paardenrenbaan midden in het bos vlak naast ons huis. Een glinsterende belofte van hoop in de vorm van ijzeren bouten en glad staal.

Het startlicht op de baan floept aan en werpt een rood schijnsel op het zand. Zodra ze die typische felrode kleur zien, kunnen de Titanen nergens anders meer aan denken. Ze hebben weliswaar geen échte hersenen, of échte gedachten, maar net als alle computers kunnen ze wel dingen herkennen en erop reageren. Terwijl hun paarden staan te stampen, schuiven de jockeys hun voeten in de stijgbeugels, buigen voorover in hun zwartleren zadels en grijpen hun stuurstangen vast.

Ik zie alles door de spijlen van het starthek.

En dan verandert het licht van kleur.

Het wordt geel en begint te knippen: aan uit, aan uit.

Geel.

De menigte dringt zich naar voren, mensen duwen tegen me aan totdat mijn neus door de afrastering wordt gedrukt.

Geel.

Mijn hart roffelt zo hard in mijn borst dat ik het in mijn keel kan voelen. Magnolia houdt mijn hand nog steviger vast.

Geel.

Eindelijk, eindelijk daalt er een stilte over de toeschouwers, die oorverdovend is. Zo erg heb ik het nooit eerder meegemaakt, al die snel ademende mensen met hun opengesperde ogen en hun wedbriefje in hun handen geklemd.

Groen!

De hekken schuiven weg. Een pistool wordt afgevuurd.

En de Titanen spurten weg.

Weg zijn ze en de wereld dreunt onder mijn voeten. Stoom wolkt uit hun neusgaten, hun ogen vormen een scherp, felrood spoor en hun lijven beuken tegen elkaar aan, staal op staal. Terwijl de Titanen langs roffelen, glijdt er een glimlach over mijn gezicht. Het is een genot om naar te kijken, alsof je een voortsnellende trein kust. Alsof je met een orkaan danst. De paarden zijn

angstaanjagend en schitterend tegelijk. Het zijn stompzinnige beesten, maar in de stadionlichten, waar hun lijven zich als geesten over de baan bewegen, zijn ze magnifiek.

Op de dag dat ik de Titanen voor het eerst zie racen ben ik dertien jaar.

En op diezelfde dag zie ik een volwassen man sterven.

2

Vier jaar later

Het is de eerste maandag van de zomervakantie. Dus geen mevrouw Finchella meer met haar krijtvingers en geschiedeniswerkstukken. Geen piepschuimdienbladen met vleessticks en twijfelachtige jus. En al helemaal geen gymnastiekles waar het verschil tussen de leerlingen wordt bepaald door de kniebeschermers die ze dragen: spierwit van degenen die geld hebben en groezelig grijs van degenen die genoeg moeten nemen met tweedehandsjes.

Wie zit nou op zulke dingen te wachten als het eindelijk zomer is? Als de lucht zich met zo'n diepblauwe kleur over onze buurt uitspreidt dat je hem bijna door een rietje kunt opzuigen? Ik steek mijn handen in mijn zakken en buig mijn hoofd naar achteren, open mijn mond alsof iets van dat blauw als sneeuwvlokjes omlaag zal dwarrelen. Ik kijk naar de lucht en tel de pluizige wolken, verdeel ze op vorm en grootte, zie wiskundesommen over hun witte buiken dansen.

Ik zie overal cijfers in: in de bladeren, in de manier waarop het gras groeit, zelfs in de lijnen van mijn handpalmen.

Terwijl ik langs een paar houten huizen loop, ben ik in gedachten voortdurend patronen aan het sorteren, tot ik word afgeleid door een scherp roffelend geluid. Het is Magnolia die vanachter haar raam naar me zwaait. Ze schuift het venster open en muziek blèrt de warme lucht in alsof zij blij is om aan haar kamer te kunnen ontsnappen.

‘Wat moet je, Astrid?’ vraagt ze grijnzend.

‘Niks,’ antwoord ik. ‘Verkeerde huis, verkeerde raam.’

Ze lacht. ‘Maar het is toch je geluksdag, want ik heb zin in avontuur.’ Ze klimt door het raam, haar knokige knieën blijven achter het kozijn haken en ze trekt ze los. Mijn beste vriendin draagt zwarte shorts en een zwarte tanktop. Zelfs de sandalen aan haar voeten zijn zwart. Je zou denken dat ze allergisch is voor kleuren, maar niets is minder waar.

‘Wat vind je van mijn nieuwe aanwinst?’ vraagt ze terwijl ze overeind komt.

Ik bewonder de oranje hoofdband in haar lange blonde haar. Er zit een oranje sluier aan vast die naar achteren is gedrapeerd en smeekt om een briesje zodat hij naar voren kan glippen en haar hartvormige gezicht kan bedekken. Nu snap ik al die zwarte kleren wel. Magnolia beweert dat mensen hun kleren moeten aanpassen aan hun accessoires en niet andersom. En Magnolia is dol op alles wat ze als een kroon op haar hoofd kan dragen.

‘Heb ik vanochtend gemaakt.’ Ze duwt de band omhoog. ‘Alleen moet ik aan de onderkant nog een rij lovertjes naaien.’

‘Nee joh, vergeet die lovertjes.’

‘O ja?’

‘Ja.’

Ze grimast. ‘Wat weet jij er nou van?’

Ik glimlach. ‘Niks. Ik vind het alleen leuk om je op de kast te jagen.’

Magnolia’s witte tanden flitsen op achter haar rode lippenstift. Die vloekt bij haar oranje hoofdband, maar dat zeg ik niet. Het enige waar Magnolia nog gekker op is dan haar eeuwige hoofdbanden is haar rode Revlon-lippenstift, nummer 22. ‘Wat gaan we doen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Zullen we een ommetje maken?’

‘Ja.’ Ze loopt al naar de straat, waar we dezelfde route volgen die we al talloze keren hebben genomen. ‘Denk je dat er zo vroeg al iemand is?’

‘Misschien.’

We weten precies wat we bedoelen, dat hoeven we elkaar niet uit te leggen. Het is de reden waarom we bijna elke zomer te vinden zijn in de bossen achter Candlewick Park, om bij daglicht een glimp van ze op te vangen, hoewel ze zich altijd pas tegen het invallen van de duisternis laten zien. Mijn bloed gaat alleen al bij de gedachte aan de racende Titanen op Cycloon Track sneller stromen.

‘Hoe is je vaders sollicitatiegesprek gegaan?’ vraagt Magnolia.

Ik schrik van die vraag. Allebei onze vaders hadden een baan bij de elektriciteitscentrale en zijn een paar maanden geleden ontslagen. ‘Strategische reorganisatie’, zo noemde de krant de ontslagronde, wat mijn vader alleen nog maar woedender maakte. In werkelijkheid heeft het bedrijf personeel

verruild voor in Taiwan gefabriceerde machines. Dat weet ik doordat pap in de week na die ‘reorganisatie’ het hele huis heeft doorzocht op spullen die in Taiwan gemaakt zijn. Boosdoeners waren onder andere een paar knuffelbeesten van mijn jongere zusje, onze magnetron en een van mijn moeders favoriete tuinschepjes. Hij heeft ze allemaal weggegooid, op de magnetron na. ‘Dat heeft hij vandaag,’ zeg ik tegen haar.

‘O, ik dacht dat het afgelopen vrijdag was.’

Ik stap van de stoeprand op de knisperende bladeren. ‘Ze hebben het verzet.’

Magnolia knikt, alsof ze dit al had verwacht. ‘Mijn vader zegt dat hij daar misschien ook gaat solliciteren, als de plek hem wat lijkt én die kerel met wie hij dat gesprek heeft.’

‘Eerder heeft geen zin,’ antwoord ik. Maar we weten allebei dat Magnolia’s vader daar waarschijnlijk al is geweest. Onze vaders hebben inmiddels bij elk bedrijf en elke fabriek die Detroit rijk is aangeklopt. Magnolia’s vader heeft zelfs een cursus bij de bibliotheek gevolgd om te leren hoe je een cv moet maken. Hij was zo blij met dat manillakleurige papiertje dat je zou denken dat hij een andere planeet had ontdekt.

Hij is er niks mee opgeschoten.

Magnolia ziet dat ik er met mijn gedachten niet bij ben, want ze wrijft even over mijn rug. Ik schenk haar een scheef glimlachje en doe hetzelfde bij haar. Dat is ons ritueel. Onze ‘we komen er wel doorheen’-duodans. Het klinkt misschien krom, maar het is fijn te weten dat ik niet de enige ben die in deze situatie zit. Dat Magnolia en ik allebei wachten tot bij ons thuis de bom barst. Maar het is ook dubbel zo angstig, want als fabrieksarbeiders uit Detroit er geen gat meer in zien, gaan ze bepaalde dingen doen.

Ik krijg een knoop in mijn maag bij het idee dat mijn ouders naar een andere stad gaan verhuizen, naar een ander huis. Dat kan ik niet nog een keer aan: nachten afzien in groezelige hotels, of dagenlang op een kluitje in onze auto bivakkeren terwijl mijn vader op banenjacht gaat.

De vorige keer dat we ons huis kwijtraakten was dat voor ons gezin bijna de genadeslag geweest. Maar deze keer zou het nog erger worden, want nu zou ik Magnolia ook verliezen. Maar het kan natuurlijk ook dat zij de eerste is die vertrekt.

Mijn hoofd tolt terwijl ik de ene na de andere mogelijke oplossing bedenken. Sinds mijn vader werkloos is, doe ik dat elke dag: zoeken naar een manier om mijn familie te helpen. Ja, mijn vader heeft inderdaad een baan nodig. Maar op dit moment hebben we vooral geld nodig. Genoeg om ervoor te zorgen dat we niet zijn overgeleverd aan rampzalige scenario's in het geval hij ooit weer zijn baan verliest. Het zou helpen als ik een beetje geld verdiende, maar toen mijn moeder thuiskwam met een sollicitatieformulier uit een handwerkwinkel, begon mijn vader te tieren over respect en dat het de verantwoordelijkheid van de man is om zijn gezin te onderhouden. Mijn zusjes en ik zagen de ader in zijn hals kloppen en maakten ons aan tafel zo klein mogelijk.

3

Het loopt al tegen de middag als we bij het pronkstuk van de Gambini-broers aankomen. De races zijn altijd om middernacht en dan zul je er niet veel jonge meisjes en vrouwen aantreffen, maar overdag jaagt niemand ons weg. Dus hangen we rond bij het bos en kijken we op veilige afstand van de afrastering of we een teken van leven zien. In het hoogseizoen rennen jockeys, managers en sponsors tussen de stallen en de renbaan heen en weer. Maar voordat de bedrijvigheid in alle hevigheid losbarst, is er een stilte voor de storm, want de meeste jockeys trainen liever op privérenbanen, op privéterrein, op kosten van het familiekapitaal.

Magnolia gaat op de grond zitten en haalt een stapeltje speelkaarten uit haar zak. Ik ga naast haar zitten terwijl zij geroutineerd het stapeltje schudt en ons ieder vijf kaarten geeft. Magnolia staart naar de lege baan en zegt: ‘Laten we met lowball beginnen, de azen zijn het laagst.’

Dat doet ze voor mij: pokeren waarbij de laagste kaart het hoogst is, want mijn kaarten zijn op de een of andere manier altijd waardeloos. Maar het maakt niet uit. Magnolia wint toch wel. Haar vader heeft haar pokeren geleerd, hoewel zij nu al veel beter is dan hij. Toegegeven, dat zegt niet veel. Magnolia’s vader heeft vaker de gezinsauto verloren en er weer een gekocht dan ik kan tellen. Als je het hem vraagt, is hij altijd optimistisch. Maar zeg het niet tegen zijn kinderen, die leven van het slinkende geldvoorraadje dat veilig in de hoedendoos van hun moeder verstopt zit.

Magnolia veracht haar vader voor wat hij hun heeft aangedaan, maar het kaarten is gebleven.

Ik vermoed dat gokken in het bloed zit. Dat zou ik tenslotte moeten weten. De eerste keer dat we ons huis kwijtraakten, kwam dat door de gokverslaving van mijn opa. Mijn vader zou de hoeve met de groene luiken erven, dat was de uitgesproken wens van mijn grootmoeder. Maar op een nacht, ik was nog heel jong, gaf ze stilletjes de geest, en mijn opa was bepaald geen stille man.

Hij vergokte zijn hele bankrekening, en daarna alle zuurverdiende bundeltjes biljetten die we tussen de muren hadden verstoppt. Ten slotte vergokte hij het huis zelf ook, en zo kwamen we op straat te staan.

Mijn grootvaders verlangen naar pokeren was zo hevig dat het nog erger was dan een verslaving. Het was gewoon op het krankzinnige af.

Met de verslaving van mijn vader ging het er minder woest aan toe. Die kwam langzaam op gang, maar toen ze eenmaal tot bloei was gekomen, bleek ze hardnekkig. Ook hij hield van pokeren en om die reden is hij ook zo gesteld op Magnolia's vader. Maar het waren de Titanenraces waardoor we het laatste vangnet kwijtraakten dat we hadden.

Magnolia en ik spelen ongeveer een uur, terwijl we ondertussen steeds een blik werpen op de verlaten renbaan. Nadat mijn beste vriendin elk potje van me heeft gewonnen, hoor ik dat er iemand naar ons toe komt lopen.

De man draagt een oranje jagersvest over een geruit overhemd. Uit zijn opgerolde mouwen steken harige onderarmen en op zijn gezicht ligt een soort verstarde grimas, alsof hij nog nooit van zijn leven echt heeft gelachen. Hij heeft witte haren die op hun laatste benen lopen, is lang en mager en heeft zulke dikke wenkbrauwen dat ze respect afdwingen. Hij is bleek. Zo te zien is hij ook boos op Joost mag weten wie, maar bleek is hij evengoed. Ik zie dat er zweetdruppels over zijn gezicht rollen en denk erover om hem te zeggen dat hij het jagersvest uit moet trekken. Het is tenslotte zomer!

De oude man kan amper rechtop blijven staan en zijn ademhaling gaat snel. Magnolia ziet de man, heeft in de gaten hoe hij eraan toe is en fluistert dat we mijn moeder erbij moeten halen. Maar ik heb een motto waaraan ik me al sinds mijn elfde houd en dat staat als een huis.

Als je iets zelf kunt, mag je dat niet door een ander laten doen.

Ik kan deze man net zo goed helpen als mijn moeder. Dus ik sta op en loop naar hem toe. 'Hé, gaat het wel met u?'

Hij gromt.

'Wilt u even bij ons komen zitten?' vraag ik, en ik neem hem zachtjes bij de elleboog.

De man kijkt me aan en trekt een nog verbeterener grimas dan net. Hij komt me op de een of andere manier bekend voor. 'Het gaat prima met me,' zegt hij.

‘Eh, u ziet er anders niet prima uit,’ zegt Magnolia op haar beurt, terwijl ze naast ons komt staan.

Hij trekt zijn arm los en struikelt bijna achterover.

‘U zweet als een otter, meneer,’ zeg ik tegen hem. ‘Wilt u nu ook nog in het stof bijten?’

De man hapt naar me met zijn gemene kunstgebit. Niet dat ik zeker weet of hij een gebit draagt, maar het lijkt me wel zo waarschijnlijk. ‘Ik hoef jullie hulp niet. Laat me met rust.’

‘Als mensen zeggen dat ze geen hulp nodig hebben, weet u waar ze dan meestal behoefte aan hebben?’

Hij kijkt me nijdig aan.

Ik pak de man stevig vast en kijk naar Magnolia. ‘Neem jij hem aan de andere kant, dan zetten we hem neer.’

Magnolia steekt haar kin naar voren. ‘Eh...’

‘Doe het nou maar, Mag,’ zeg ik bits.

De man slaakt zo’n schitterende reeks vloeken dat mijn kleine zusje van verrukking een liedje zou gaan zingen, maar we weten hem toch met vereende krachten op de grond te planten, naast onze speelkaarten. Zo erg stribbelt hij nou ook weer niet tegen. Niet echt. En nadat hij zich op de bladeren heeft gewerkt, houdt hij het bij een boze blik.

‘Aangezien u nu niks meer zegt, moeten we wel een tijdje in de buurt blijven om zeker te zijn dat u niet van uw graat gaat.’ Ik ga anderhalve meter bij hem vandaan zitten en Magnolia ploft tegenover me neer met een blik van: kunnen we niet maken dat we wegkomen?

‘Trek in elk geval dat jagersvest uit,’ zeg ik tegen hem.

Hij klemt zijn kaken op elkaar.

‘Trek uit.’

Hij gromt.

‘Lekker dan,’ bromt Magnolia. ‘De twee koppigste types uit heel Warren County.’ Ze lacht zenuwachtig terwijl de man en ik doen wie de ander het langste kan blijven aanstaren.

Uiteindelijk voelt Magnolia zich genoeg op haar gemak, of misschien raakt ze zo verveeld, dat ze van onderwerp verandert. ‘Hoe is jouw eerste jaar afgelopen? Heb je je cijfers al binnen?’

‘Ja, zondag.’

Magnolia grijnst. ‘Nou, wat heeft het wiskundegenie ervan gebakken?’

Onwillekeurig moet ik lachen, mijn mond krult ervan. ‘Ging wel, hoor.’

‘Poeh. Je hebt zeker een tien gehaald voor je proefwerk van Slander.’

Ik reageer niet.

‘O nee.’ Magnolia zet grote ogen op. ‘Heb je echt een tien gehaald voor het proefwerk van die slijmbal? Betekent dat niet dat hij volgend jaar je naam in het eindproefwerk verwerkt?’

Mijn lach verraadt me en Magnolia schudt haar hoofd. ‘Denk eens aan al die toekomstige eerstejaars die jouw naam vervloeken als ze zitten te ploeteren op al die... die...’

‘Deelhypotheses?’ probeer ik.

Ze trekt haar neus op. ‘Jak. Gebruik bij mij niet zulke vunzige woorden. Ik ben een dame.’

In de daaropvolgende paar minuten teken ik in het gras voor Magnolia mijn nieuwste theorie over wat de parcourslengtes en hindernissen dit Titanenseizoen zullen zijn. Ik wou dat ik krijtjes bij me had, en een leeg velletje papier. En de spullen die mijn vader vroeger van zijn werk mee naar huis nam. Als ik merk dat Magnolia glazig begint te kijken, sta ik op en werp een nadrukkelijke blik op de oude man.

‘We gaan nu weg, tenzij u wilt dat we nog wat langer blijven.’

‘Voor mij hoeven jullie niet te blijven, hoor,’ gromt hij.

‘Wat een manieren,’ zeg ik grappend.

Maar dan draaien Magnolia en ik ons hoofd in de richting van Cycloon Track en houden onze adem in. Magnolia zegt geen woord. En ik ook niet. We zijn allebei bang dat als we een geluid maken, de kans verkeken is. We hoopten een glimp op te vangen van een ambitieuze jockey die het terrein komt inspecteren, of misschien een van de Gambini-broers.

Maar dit is beter dan we durfden hopen.